

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **L. V.**, zast. JUDr. Michaela Mannem, advokátem, se sídlem Hlinky 135/68, Brno, proti žalované: **Základní škola Kuřim**, příspěvková organizace, se sídlem Tyršova 1255, Kuřim, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 9. 2014, č. j. 62 A 51/2014 - 44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Soudem ustanovenému zástupci žalobkyně, JUDr. Michaelu Mannovi, advokátovi, se sídlem Hlinky 135/68, Brno, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 3.400 Kč. Tato částka bude zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně domáhala ochrany proti nečinnosti žalované, kterou spatřovala v tom, že jí žalovaná nesdělila informace o schůzce pracovníků žalované a lékařky MUDr. D. J., která se uskutečnila v dubnu roku 2011 a týkala se vzdělávání syna žalobkyně. Obsah ani důvod této schůzky není žalobkyni dosud znám, přestože o tyto informace opakovaně žádala po dobu více než tří let.

[2] Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že uvedenou schůzku iniciovala žalovaná, přičemž její pracovnice přišly do ordinace shora uvedené lékařky. Jedna ze tří pracovníků byla Mgr. B., tehdejší výchovná poradkyně žalované. Ihned poté, co se žalobkyně o schůzce dozvěděla, žádala dne 30. 4. 2011 žalovanou o prošetření a informace o výsledku

šetření. Dne 6. 5. 2011 žalobkyně informovala a žádala o sjednání nápravy nadřízený orgán žalované – zřizovatele školy (město Kuřim), přičemž požadovala především sdělení důvodu a obsahu předmětné schůzky, sdělení jejího přesného času a jmen účastníků, zápis ze schůzky a vytýkala žalované celou řadu porušení zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná a zřizovatel školy však místo toho, aby žádost žalobkyně posoudily jako žádost, kterou se zahajuje řízení podle § 44 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, si po tři roky pouze vyměňují se žalobkyní dopisy.

[3] Odpověď od žalované dostala žalobkyně v přípisu ze dne 17. 5. 2011, sp. zn. 147/2011. Požadované informace, tj. kdy se schůzka konala, kdo se jí účastnil, co bylo jejím obsahem a zápis z jednání se však nedozvěděla. Zřizovatel školy žalobkyni přípisem ze dne 20. 5. 2011 sdělil, že šlo o informativní schůzku ve snaze napomoci efektivnímu zapojení jejího syna do výuky. Postup žalované neshledal zřizovatel nezákonným nebo v rozporu s dobrými mravy. Informace, kterých se domáhala, však zřizovatel žalobkyni nesdělil.

[4] Žalobkyně poté popsala navazující korespondenci mezi ní, žalovanou a jejím zřizovatelem týkající se požadavku žalobkyně na informace z předmětné schůzky, kdy dne 31. 8. 2012 znovu žádala žalovanou o zápis ze schůzky a informace o schůzce. K této žádosti žalovaná sdělila přípisem ze dne 30. 4. 2013, č. j. ZSK 208/2013, že věc považuje za uzavřenou již svým sdělením ze dne 17. 5. 2011. V červnu 2013 žalovaná sdělila žalobkyni, že žádný záznam o schůzce neexistuje. Zřizovatel sdělením ze dne 24. 9. 2013, č. j. MK/15094/13/KÚ, žalobkyni sdělil, že na základě šetření České školní inspekce je její stížnost důvodná. Požadované informace se však znovu nedozvěděla, a proto znovu žádala zřizovatele podáním ze dne 9. 7. 2013 a 3. 10. 2013 o předmětné informace. Zřizovatel přípisem ze dne 30. 10. 2013, č. j. MK/18002/13/KÚ, žalobkyni sdělil, že osoby ze základní školy, které se zúčastnily schůzky s dětskou lékařkou v dubnu 2011, byly vyslechnuty na jednání dne 18. 5. 2011. Zřizovatel opět dospěl k závěru, že žalovaná nepřekročila své kompetence a stížnost žalobkyně je nedůvodná. Odkázal na své vyjádření ze dne 20. 5. 2011. Dalším přípisem ze dne 30. 10. 2013, č. j. MK/19034/13/KÚ zřizovatel žalobkyni sdělil, že žalovaná byla opět vyzvána ke sdělení požadovaných informací. Přípisem ze dne 9. 12. 2013 žalovaná sdělila žalobkyni, že přesné datum schůzky nezná a že záznam o schůzce neexistuje.

[5] Žalobkyně dále uvedla, že žalovaná ani zřizovatel o jejích podáních nerozhodli a požadované informace o předmětné schůzce tak nemá ani po třech letech. Vyjádřila přesvědčení, že bezvýsledně vyčerpala všechny prostředky, které správní řád stanoví k její ochraně proti nečinnosti žalované a vytkla žalované, že jí neposkytla informace, které jí podle ustanovení § 21 školského zákona poskytnout měla. Nevydala ani žádné rozhodnutí, v němž by zdůvodnila, proč požadované informace žalobkyni odmítá poskytnout a proti kterému by tak žalobkyně mohla podat opravný prostředek. Opatření, které žalovaná i zřizovatel učinili, nelze považovat za rozhodnutí o věci, jehož vydání se žalobkyně domáhala a oba tak zůstali nečinní. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že roční lhůta k podání žaloby stanovená v § 80 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) je zachována, neboť poslední podnět k rozhodnutí podala dne 3. 10. 2013. V postupu žalované spatřuje žalobkyně několik porušení školského zákona. Žalobkyně má totiž za to, že na požadované informace má právo podle § 21 školského zákona. Postup žalované, při kterém výchovná poradkyně Mgr. V. B. s dvěma dalšími pracovníky, jejichž totožnost je žalobkyni do dnešního dne utajena, jednala bez vědomí žáka a jeho zákonného zástupce s jeho ošetřující lékařkou, pak je podle žalobkyně v příkrém rozporu s povinností žalovaného informovat žáka a umožnit mu vyjádření.

pokračování

[6] Žalobkyně navrhla, aby krajský soud žalované uložil vydat ve lhůtě jednoho měsíce rozhodnutí, kterým jí sdělí informace o schůzce žalované s MUDr. D. J. v rozsahu den konání schůzky, obsah schůzky a jména osob přítomných na schůzce.

[7] Krajský soud usnesením ze dne 5. 9. 2014, č. j. 62 A 51/2014 – 44, výrokem I. žalobu odmítl, výrokem II. žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení a výrokem III. zástupci žalobkyně přiznal odměnu ve výši 6 800 Kč. Krajský soud v prvé řadě uvedl, že lhůta pro poskytnutí informací ve smyslu § 21 školského zákona stanovena není a proto je nutné zkoumat dodržení lhůty pro podání žaloby stanovené v § 80 odst. 1 s. ř. s. s ohledem na den, kdy byl žalobkyní vůči žalované nebo žalovanou vůči žalobkyni učiněn poslední úkon. V této souvislosti krajský soud poukázal na závěry uvedené v rozsudku ze dne 12. 6. 2006, č. j. 8 Ans 3/2005 – 107, publ. pod č. 931/2006 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud zaujal jasný postoj k tomu, co lze považovat za poslední úkon ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. a co nikoliv. V tomto rozsudku soud jasně odmítl, že by jakákoliv urgence k vyřízení či jiná komunikace účastníka řízení se správním orgánem byla relevantním úkonem ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud dále uvedl, že pokud by měl být posledním úkonem ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. chápán jakýkoli úkon účastníka řízení po jakkoli dlouhé době od úkonu předchozího, na nějž mělo být správním orgánem reagováno, mohla by být lhůta pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu neúměrně prodlužována. V případě aktivity účastníka řízení by takováto lhůta byla prodlužována dle jeho libosti a k jejímu uplynutí by nikdy nedošlo. Vždy by totiž mohl účastník zaslat žalovanému po nijak neomezené době novou urgenci (výzvu k vydání rozhodnutí), od níž by lhůta k podání žaloby začala znovu plynout. Takový výklad by byl dle názoru krajského soudu zcela v rozporu se smyslem zákona. Krajský soud poznamenal, že stejný závěr zastává i soudobá doktrína – viz. komentář k 80 s. ř. s. in Blažek, T. a kol.: Soudní řád správní – online komentář, Praha: C.H. Beck, 2014.

[8] Krajský soud proto uzavřel, že posledním úkonem rozhodným pro běh lhůty k podání žaloby ve smyslu § 80 s. ř. s. nebylo sdělení žalované z prosince 2013, ale právě žádost žalobkyně ze dne 30. 4. 2011, resp. odpověď žalované ze dne 17. 5. 2011. Již v tuto dobu byl totiž žalobkyní zřejmý postoj žalované k její žádosti. Následné urgencye žalobkyně a odpovědi žalované nejsou podle krajského soudu z hlediska počátku běhu lhůty pro podání žaloby podstatné. Od posledního úkonu ve smyslu § 80 s. ř. s. tedy uběhly více než tři roky a žaloba tak nebyla podána v zákonem stanovené lhůtě. Krajský soud proto žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 80 odst. 1 s. ř. s.

[9] Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. Stěžovatelka poukázala na skutečnost, že se po dobu tří let domáhala informací po žalované a zřizovateli, kteří ji neustále odbývali dopisy se stereotypním obsahem, věc řešili nesystematicky na radě města, nezahájili žádné správní řízení ani žalobkyni nepoučili o možnostech dalšího postupu. Stěžovatelka se snažila vyčerpat všechny prostředky dané správním řádem, aby vůbec bylo zahájeno správní řízení dle správního řádu, což se jí však nepovedlo, neboť žalovaná a zřizovatel s ní komunikovali pouze prostřednictvím neformálních přípisů. S ohledem na skutečnost, že školský zákon k realizaci práva žáků a jejich zákonných zástupců žádnou lhůtu nestanoví, ba dokonce nestanoví ani žádný postup, jak se případně takového práva domoci, nemohla stěžovatelka dosáhnout účinné nápravy.

[10] Stěžovatelka dále vyjádřila přesvědčení, že o jejích žádostech mělo být rozhodnuto ve správním řízení. Jestliže žádné řízení nebylo formálně zahájeno, nemůže jí to být kladeno k tíži a nemohla ani začít běžet žádná lhůta. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Ans 3/2005 označila stěžovatelka za nepřipadný, protože v této věci se na rozdíl od nyní projednávaného případu jednalo o situaci, kdy nějaké správní řízení probíhalo. Postup žalované, při kterém žalovaná požadované informace nesdělila, pouze posílala

neformální přípisy, v nichž sdělovala, proč informace podat nemůže, a nezahájila správní řízení, byl podle stěžovatelky nezákonný. Ani odkaz krajského soudu na soudobou doktrínu nepovažuje stěžovatelka v posuzované věci za vhodný a má za to, že v jejím případě nabývá až tragikomických rozměrů, neboť tři roky trvající úsilí stěžovatelky domoci se podrobnosti ze schůzky o jejím synovi přišlo vniveč jen proto, že krajský soud považuje za poslední úkon dopis, ve kterém žalovaná stěžovatelce nic nesděljuje. Stěžovatelka prohlásila, že žalobní řízení pro ni má smysl i po více než třech letech. S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem považuje stěžovatelka závěr krajského soudu o opožděnosti žaloby za mylný a nesprávný. Závěrem stěžovatelka požádala o osvobození do soudních poplatků s odůvodněním, že se její majetková situace nezměnila od doby, kdy jí krajský soud osvobodil od soudního poplatku. Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 9. 2014, č. j. 62 A 51/2014 – 44, ve výroku I. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti k předmětné schůzce jejich zaměstnanců a lékařky MUDr. D. J. uvedla, že má k dispozici pouze písemné doporučení MUDr. J. včetně průvodního dopisu žalobkyně, na základě kterého se příslušní pracovníci rozhodli navštívit MUDr. J. a pozvat ji do školy, přičemž schůzka s MUDr. J. byla pouze zvací a nebyl z ní pořízen zápis.

[12] V replice k vyjádření žalované stěžovatelka uvedla, že průvodní dopis, včetně doporučení lékařky zaslala žalované kvůli individuálnímu vzdělávacímu plánu svého syna V. a to z důvodu žádosti výchovné poradkyně školy. Stěžovatelka netuší, co je zvací schůzka, nicméně je přesvědčena, že i ze zvací schůzky měl být pořízen zápis, případně ji měly být žalovanou sděleny informace o této schůzce podle § 21 školského zákona.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatelka dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Popsané důvody kasační stížnosti nasvědčují závěru, že může být dán toliko důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Ostatně již v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004, Nejvyšší správní soud konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

[15] Před posouzením věci samé se Nejvyšší správní soud zabýval žádostí stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků vznesené ke kasační stížnosti. O této žádosti stěžovatelky nebylo třeba rozhodovat, neboť stěžovatelka byla od soudních poplatků osvobozena

pokračování

již usnesením krajského soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 62 Na 1/2014 – 10 a toto osvobození se podle § 36 odst. 3 s. ř. s., vztahuje i na řízení o kasační stížnosti.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v rozhodované věci se jedná především o posouzení otázky, zda stěžovatelka podala včas žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované.

[18] Podle § 80 odst. 1 s. ř. s., lze žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.

[19] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelka nečinnost žalovaného spatřovala v tom, že jí nebyly podle § 21 školského zákona žalovanou poskytnuty požadované informace o schůzce týkající se vzdělávání jejího syna. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že podle § 21 odst. 1 písm. b) školského zákona *žáci a studenti mají právo na informace o průběhu a výsledcích svého vzdělávání, přičemž podle odst. 2 téhož ustanovení, práva uvedená v odstavci 1 s výjimkou písmen a) a d) mají také zákonní zástupci dětí a nezletilých žáků.* V ustanovení § 21 školského zákona však není stanovena žádná lhůta k poskytnutí těchto informací. Při posouzení včasnosti žaloby je proto třeba podle § 80 odst. 1 s. ř. s. vycházet z toho, kdy byl stěžovatelkou vůči žalované, resp. žalovanou vůči stěžovatelce učiněn poslední úkon.

[20] Co je třeba rozumět pod posledním úkonem ve smyslu naposledy uvedeného ustanovení s. ř. s. vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 6. 2009, č. j. 8 Ans 3/2005 - 5, v němž konstatoval, že *„za takové úkony je třeba považovat procesní úkony účastníků řízení či správního orgánu ve správním řízení. Jde např. o návrh na zahájení řízení, vyjádření k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, odvolání proti rozhodnutí, předvolání dotyčného účastníka řízení k jednání, doručení rozhodnutí, vyrozumění o odvolání podaných dalšími účastníky řízení a pod. Takovýmto úkonem naopak není samotná urgence vyřízení, či sdělení správního orgánu, že má zato, že nejsou dány důvody, aby ve věci dále rozhodoval.“*

[21] Pro běh jednoroční lhůty uvedené v § 80 odst. 1 s. ř. s. tak je z hlediska toho, kdy byl stěžovatelkou vůči žalované učiněn poslední úkon, relevantní datum 30. 4. 2011, kdy stěžovatelka poprvé žádala žalovanou o prošetření a informace o výsledku šetření. Další podání stěžovatelky ze dne 31. 8. 2012 a 3. 10. 2013, jimiž se stěžovatelka domáhala poskytnutí informací o předmětné schůzce, totiž již nejsou úkonem ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s., ale urgencemi vyřízení žádosti stěžovatelky učiněné již dne 30. 4. 2011. Totéž platí ohledně stížností/urgencí stěžovatelky adresovaných zřizovateli školy, který v posuzované věci ani není žalovaným.

[22] Žalovaná na žádost stěžovatelky ze dne 30. 4. 2011 reagovala přípisem ze dne 17. 5. 2011, sp. zn. 147/2011, v němž žalobkyni sdělila, že cílem schůzky členek výchovné komise žalované s MUDr. J. bylo upřesnění, které z bodů uvedených paní doktorkou v doporučení zaslaném škole je nezbytné zajistit, schůzka byla informativní a byla uskutečněna jednoznačně ve prospěch syna žalobkyně, přičemž ředitel školy se schůzky nezúčastnil. Tento přípis představuje poslední úkon žalované ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s., neboť přestože nemá formu procesního úkonu či rozhodnutí, je z něj zřejmé, jakým způsobem žalovaná na věc (předmětnou žádost stěžovatelky) nahlíží a jak ji vyřídila. Další přípisy žalované ze dne 30. 4. 2013 a 9. 12. 2013 za poslední úkon žalované vůči stěžovatelce ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. považovat nelze, neboť z jejich obsahu je zřejmé, že žalovaná v nich nově neřeší podstatu věci samotné, k níž se vyjádřila již přípisem ze dne 17. 5. 2011, ale pouze jimi reaguje na urgence stěžovatelky.

[23] Nejvyšší správní soud tak má ve shodě s krajským soudem za to, že posledním úkonem rozhodným pro běh lhůty k podání žaloby byla žádost stěžovatelky ze dne 30. 4. 2011, resp. odpověď žalované ze dne 17. 5. 2011, a žaloba tak nebyla podána v zákonem stanovené lhůtě 1 roku, neboť byla podána až v roce 2014. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Ans 3/2005 považuje Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatelky za přílehlavý. Krajský soud při posouzení věci správně aplikoval závěry, k nimž Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 8 Ans 3/2005 dospěl při výkladu pojmu poslední úkon uvedeného v § 80 odst. 1 s. ř. s. Skutečnost, že v posuzované věci na rozdíl od věci sp. zn. 8 Ans 3/2005 neprobíhaly formalizované úkony správního řízení, není pro výklad tohoto pojmu a posouzení včasnosti žaloby podstatné (to, zda a jak probíhalo správní řízení je relevantní pouze při hodnocení toho, zda žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu a zdaje žaloba důvodná).

[24] K poukazu stěžovatelky na skutečnost, že se po dobu tří let domáhala informací po žalované a zřizovateli, kteří ji neustále odbývali dopisy se stereotypním obsahem a na skutečnost, že se snažila vyčerpat všechny prostředky dané správním řádem, aby se vůbec dostala do režimu správního řádu, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelce nic nebránilo podat žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované dříve, pakliže se domnívala, že žalovaná je povinna o její žádosti rozhodnout a nečinila tak. Postoj žalované, která považovala věc za vyřízenou, byl ostatně stěžovatelce znám, neboť byl konzistentně sdělován v jednotlivých přípisech, které stěžovatelka obdržela. V této souvislosti lze opět poukázat na rozsudek ze dne 12. 6. 2009, č. j. 8 Ans 3/2005 - 6, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*lhůta stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s. vychází mj. i z toho, že je na účastníku řízení, aby dbal náležitě ochrany svých práv a možnost žaloby proti nečinnosti správního orgánu využil v přiměřené, zákonem stanovené lhůtě. Pokud by za úkon ve smyslu závěrečné části ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. byla naopak považována pouhá urgencye či zmíněné sdělení správního orgánu, znamenalo by to, že i případech, když již od posledního (předchozího) úkonu uplynula lhůta k podání žaloby, počala by takovýto mimoprocesním úkonem běžet lhůta nová, což by ve svém důsledku fakticky negovalo smysl této zákonné lhůty.*“ Není možné po jakkoliv dlouhé době napadat a zpochybňovat v minulosti učiněné úkony účastníků řízení či správních orgánů. To by totiž bylo v rozporu s účelem práva, jakožto normativního systému upravujícího v každodenním životě mezilidské vztahy, pro jehož řádnou a efektivní aplikaci je zásadní dodržování lhůt stanovených v právních předpisech. Na tomto závěru nic nemění ani subjektivní přesvědčení stěžovatelky, že pro ni rozhodnutí soudu má stále význam. Ostatně Ústavní soud již v nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, uvedl: *Smyslem právního institutu lhůty je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích (což hraje zejména důležitou roli z hlediska dokazování v případech sporů), urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Tyto důvody vedly k zavedení lhůt již před tisíci lety.*“

[25] Ke zbývajícím námitkám stěžovatelky se již Nejvyšší správní soud vyjádřil pouze stručně nad rámec potřebného odůvodnění. Za situace, kdy je zřejmé, že krajský soud postupoval správně, když žalobu odmítl pro opožděnost, nebylo namístež zabývat se věcně tím, zda ve věci žádosti stěžovatelky mělo být vedeno formální správní řízení, respektive zda byla žalovaná skutečně nečinná v rozporu se zákonem.

[26] Nejvyšší správní soud tak uvádí, že z dokumentů, které sama stěžovatelka přiložila k žalobě, je zřejmé, že žalovaná stěžovatelce poskytla prakticky všechny informace, jichž se domáhala, vyjma jmen dvou jejích pracovníků, které se kromě lékařky a výchovné poradkyně žalované zúčastnily předmětné schůzky. Stěžovatelka se domáhala rovněž záznamu z předmětné schůzky a uvedení přesného data jejího konání. Žalovaná v přípise ze dne 9. 12. 2013, č. j. ZS K 548/2013, uvedla, že záznam o předmětné schůzce neexistuje a její přesné datum si již nikdo nepamatuje, panuje však shoda, že ke schůzce došlo v první dekádě dubna

pokračování

2011. Stěžovatelce tak jsou až na jména dvou pracovnic žalované všechny podstatné informace, jejichž sdělení se domáhala v podané žalobě (informace o schůzce v rozsahu den konání, obsah schůzky a jména osob přítomných na schůzce), známy v maximálním možném rozsahu, v jakém je žalovaná schopna je poskytnout. Stěžovatelce je rovněž znám důvod a předmět jednání na schůzce (upřesnění podmínek pro optimální vzdělávání jejího syna v souvislosti s jeho specifickými vzdělávacími potřebami). Žalobní tvrzení stěžovatelky, že jí obsah ani důvod schůzky není znám, proto není správné. Dále je z přípisů žalované patrné, že se ke stěžovatelce chovala vstřícně, na veškerá její podání reagovala, nic nezamlčovala a stěžovatelce opakovaně sdělila, co se na schůzce odehrálo a co bylo jejím předmětem.

[27] Nejvyšší správní soud má plné pochopení pro snahu stěžovatelky hájit zájmy a řádně pečovat o svého syna, s ohledem na popsané skutkové okolnosti případu se však lze domnívat, že celá kauza vznikla v důsledku nedorozumění mezi účastníky řízení.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalované v něm žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[30] Odměna zástupci stěžovatelky JUDr. Michaelu Mannovi, advokátovi, který byl stěžovatelce k její žádosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 22. 5. 2014, č. j. 62 Na 1/2014 – 10, a jehož náklady tudíž nese stát, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti ze dne 21. 9. 2014 podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon tak náleží zástupci stěžovatelky odměna ve výši 3.100 Kč. Dále zástupci stěžovatelky náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci stěžovatelky náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3.400 Kč. Zástupce stěžovatelky v replice k vyjádření žalované totiž výslovně uvedl, že není plátcem DPH a proto se odměna za zastupování nezvyšuje o daň z přidané hodnoty.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu